

# Florence L. Barclay: Rosenfransen.

Autoriseret Oversættelse af  
R. P. Madsen.

(Fortsat.)

„D, Sergent,“ udbrød hun, „De fære, trofaste, gamle Sergent! Det kommer der ud af at bære en andens Uniform, og naar jeg ser hen til min egen pinklige Stilling, saa maa jeg tilføje — det kommer der ud af at bære en anden kvindes Navn. De har altsaa kendt mig hele Tiden?“

„Ja, fra det første Øjeblik, De traadte ind i Værelset,“ svarede Dr. Rob.

„Men hvorfor sagde De det ikke?“

„Det skal jeg sige Dem. Jeg gif ud fra, De havde Deres Grunde til at være Søster Rosemary Gray, og det hørte ikke med til mit Embede at spørge hvorfor.“

„D, fære Doktor,“ sagde Jane, „mon der nogen Sunde har staaet en saa floj, saa vis og saa forunderlig fremstjnet Mand paa dette Kaminteppe. Jeg kan ikke glemme, at De sagde: „De er altsaa kommet, Søster Gray,“ medens De kunde have sagt: „Goddag, Frøken Champion. Hvad har bragt Dem til at komme herop under et andet Navn?““

„Ja, jeg kunde have sagt det,“ indrømmede Dr. Rob, „men gjorde det heldigt ikke.“

„Men sig mig,“ sagde Jane, „hvorfor gav De Dem til Kende nu?“

Dr. Rob lagde Haanden paa hendes Arm.

„Kære Frøken, jeg er en gammel Ær, og hele mit Liv har jeg gjort mig til Regel selv at undersøge Sagerne, uden andres Hjælp. De har haft mange nerveuspændende Ær — lange Tider fulde af Spænding, sommetider sværere, sommetider lettere, men aldrig har De været helt fri — Nerveuspændelser, som kun saa Kvinder havde været i Stand til at udholde. Og ikke blot i Deres Forhold overfor ham, men ogsaa i Deres Forhold overfor alle os andre. Og jeg vidste, at hvis det skulde blive ved, maatte De snart have Hjælp fra en, der kunde dele Hemmeligheden med Dem, en, overfor hvem De nu og da kunde være Dem selv. Og da jeg opdagede, at De havde skrevet til ham her fra og sendt Brevet til Kairo for at blive stemplet der, (hvor det ligner en Kvinde at affi en Blyg efter at have sluttet saadan en Kamel) og Dag for Dag gif og ventede paa, at det skulde komme tilbage, og saa være nødt til at læse det for ham og nedskrive det Svar, han disterede, og som jeg paa Deres Ansigt kunde se var et Afslag — ja, Frøken Champion, saa syntes jeg, det var paa Tide. De kom til at fortælle, at De nok kunde have Tillid til en gammel Kammerat, som sammen med alle de andre, der kendte Dem i Sydafrika, med Glæde vilde have givet sin hjerte Gaand for hendes Naade, Jane Champion.“

Jane saa paa ham, og hendes Øjne straalende af Taknemmelighed. Et Øjeblik kunde hun ingen Ting sige.

„Men sig mig, fære Frøken,“ sagde Dr. Rob, „sig mig, hvis De kan: hvorfor viste han det fra sig, som betød en saa stor, saa forunderlig Lykke for ham?“

„Al, Doktor,“ svarede Jane, „bag ved det hele ligger Mistillid og et stort Fjelsreb fra min Side. Men nu, medens De undersøger Margary, vil jeg hente min Hat, og naar vi saa kommer ud i Skoven, vil jeg prøve paa at fortælle Dem, hvad det var, der kom imellem ham og mig og skilte os ad. Deres Høje Naad vil være mig en stor Hjælp, og med det Kendskab, De har til Mennesker og Menneskehjertter, vil De sikkert finde en Vej ud, for vi er i Sandhed indespjættet mellem Wigdøl og Svævet.“

Da Jane gif over Entreen og i det samme kastede et Blik hen imod Åren til Biblioteket, blev hun pludselig grebet af Angst for, at Dr. Robs Lange Beretning skulde have været for antrengende for Garth. Kun hun alene kunde vide, hvilke Minder denne Beretning maatte have fremkaldt i hans Sjæl, færlig Fortællingen om den døende Soldat, om hvem Jane udbrød: „D, Doktor, tænk — en ren Dreng.“ Hun kunde ikke forlade Guset uden at have overbevist sig om, hvordan han havde det. Dog havde hun en instinktmæssig Angst for at træde ind til ham i et Øjeblik, hvor han troede at være alene.

Saa gjorde Jane i sin Engstelse noget, som hun aldrig før havde gjort. Hun aabnede lydløst Hoveddøren, gif hen langs Terrassen, og da hun nærmede sig det aabne Vindue ind til Biblioteket, traadte hun op paa Græsflaaten og naaede det uden at have gjort den mindste Støj.

Udriig før var hun uventet kommet bag paa ham, idet hun vidste, at han habede og frygtede for dette, hemmeligt at blive iagttaget af nogen.

Men alligevel — blot denne ene Gang.

Jane siggede ind.

Garth sad med Armene hvilende paa Bordet og Ansigtet begravet i Hænderne og hulkede, saaledes som hun undertiden havde hørt Mennesker hulle efter en pinefuld Operation, som de udholdt uden en eneste Lyd, indtil det værste var ovre, og de Drd, Garth i sin Kval fremhulkede, var disse:

„D, min Søster — min Søster — min Søster!“

Jane sneg sig bort. Hvorledes hun kunde gaa fra ham, begreb hun ikke. Men hendes Instinkt sagde hende, at hvis hun havde givet sig til Kende i dette Øjeblik, da Dr. Robs Historie havde overvældet ham og gjort ham svag, vilde hun forderve alt. Hvis haade hans og Deres Lykke ligger Dem paa Hjerte — dette advarende Drd fra Deryel led altid i hendes Sjæl. Desuden vilde det jo ikke være saa længe. Naar Stormen havde lagt sig, og han rolig kunde overveje Sagen, vilde hans Trang til hende vinde Sejrr i ham. Brevet til Jane vilde blive skrevet om. Han vilde sige „kom“ — og i næste Øjeblik vilde hun hvile i hans Arme.

Derfor gif Jane lydløs sin Vej.

Da hun en Times Tid efter kom tilbage fra sin Spadsferetur med Dr. Rob og med Hjertet fuldt af glad Forudseelse, fandt hun Garth staaende ved Vinduet og lytte til de utallige Ryde, som han mere og mere lærte at skelne imellem. Han stod der i sit hvide Flonels Løj, højt og rank med Hænderne i Kommen. Da hun traadte ind og saa hans skønne Skikkelse, var det for hende, som om hans skønne, straalende Øjne ogsaa maatte være der.

„Var der dejligt i Skoven?“ spurgte han. „Simpson skal følge mig derop efter Frokost. Jeg har netop Tid nu til at gøre vor Morgengerning færdig, hvis De ikke er træt, Frøken Gray?“

Der var fem Breve at skrive og en Check at udfylde. Jane lagde Mærke til, at hendes Brev til ham var fjernet. Men Brevet med hans Svar laa paa Bordet færdigt til at skrives. Hun lovede.

„Saa er der Brevet til Frøken Champion,“ sagde hun. „Når De, at det skal gaa, som det er, Sr. Dalmain?“

„Ja naturligvis,“ sagde han. „Gjorde vi det ikke færdigt?“

„Jo, men jeg tænkte,“ sagde Jane nervøst, idet hun saa til en anden Side, „jeg tænkte maatte — efter Dr. Robs Beretning — at De kunde —“

„Dr. Robs Beretning kunde ikke have noget som helst Indflydelse paa, om jeg skulde lade hende komme eller ikke,“ sagde Garth med Eftertryk, men tilføjede mildere: „Det mindede mig om —“

„Om hvad?“ spurgte Jane med Haanden trykket mod sit Hjerte.

„Om, hvilken storartet Kvinde hun er,“ sagde Garth Dalmain og blæste en tyk Røgsky ud i den milde Foraarsluft.

## XII.

### Den eneste Udvej.

Da Deryel Brand steg ud paa den lille affidesliggende Station, saa han op og ned ad den grusbelagte Perron, mest fordi han ventede at saa Øje paa Jane. Det var tidlig paa Dagen, men hun havde altid den Bane at sige „saa meget desto bedre,“ naar der var Tale om, at hun skulde tidligere op end sædvanlig af en eller anden Grund. Men der var ingen Jane. Det eneste, han fik Øje paa, var hans Koffert, der stod langt nede paa Perronen, og en langsom Drager, som syntes helt overvældet af den Kendsgerning, at han alene var sat til at tage imod Toget. Ingen andre Passagerer og derfor heller ingen anden Baggage, der blev sat ud af Radvognen. Logføreren svang sig op i sin Skupe, og Toget kørte.

Den gamle Drager stod og styggede med Haanden for de straa Solstråler og blev ved at se efter Toget, indtil det forsvandt i en Kurve. Saa vendte han sig og stirrede i den modfattede Retning, som om han vilde forvise sig om, at der ikke kom et Tog til. Pludselig fik han Øje paa Kofferten og hente den hen til sig. Han stod lidt og saa paa den, dybsindig undersøgende, saa gif han langsomt rundt om den, idet han øjensynlig gjorde sig Umage for at læse Navnene paa alle de forskellige Hoteller, hvor dens Ejer havde været.

Dr. Brand skyndte aldrig paa Folk. Han sagde altid: „Det betaler sig altid bedst i det lange Løb at give Folk den Tid, de skal have. De får Minutter, man kan vinde ved at jage paa dem, taber man alligevel til sidst.“ Men dette angik færlig hans Patienter i Venteværelset, de forjanskede unge Studenter paa Hospitalet, eller nye Sygeplejersker, der var ængstelige for, at de ikke nøjagtig skulde forstaa hans Andvisninger. Denne Bane hos ham at give Folk Tid havde dog en Gang bevirket, at han havde mistet sin Overfrakke, men den havde ogsaa bevirket, at han fik det, han begærede mest af alt her i Livet. Men det hører ikke denne Fortælling til.

Zimidertid længtes han efter Frokost paa denne friske Foraarsmorgen, og han længtes ogsaa efter at se Jane. Derfor da Drageren ikke gjorde noget Tegntil at ville come med hans Koffert, glemte han et Øjeblik sin vise Regel og raabte til ham:

„Naa, bliver det til noget, Mand?“

„Svab behager,“ svarede Drageren.

„Jeg vilde gerne have min Koffert.“

„Mon det er denne Koffert her?“ spurgte Drageren tvøvende.

„Ja, naturligvis,“ sagde Doktoren. „Og haade den og jeg vilde allerede have været paa Caffee Glemme, hvis De havde bragt den ud paa det Automobil, der venter ude paa den anden Side.“

„Jeg skal hente en Radvogn,“ sagde Drageren. Men da han igen viste sig, slæbende Radvognen bag efter sig, var haade Doktoren, Kofferten og Automobillet ude af Syne.

Drageren styggede for Øjnene og stirrede hen ad Bejen.

„Jeg vil haabe, at det var hans Koffert,“ sagde han og gif tilbage til sin Savregspid.

Zimidertid fufede Doktoren affied op imellem Højene, utaalmodig efter at saa at vide, hvorledes Søgerne havde udviklet sig i de sidste Dage. At Jane ikke var paa Stationen, spjæde hun med en uforfærlig Engstelse. Det havde været saa naturligt, om hun havde været der, og derved faaet Lejlighed til at tale alene med ham, før de naaede Slottet. Under Rejsen havde han netop udmalet sig Villet af hende, som hun stod der paa Stationen og ventede, kraftig og adæret, frisk og sund efter en god Nats Søvn og et koldt Vand. Og Skuffelsen over ikke at se hende havde fremkaldt en lange Ånelse hos ham. Svad om hun var bukket under i Kampen.

Bed en Bøjning af Bejen kom Glemme's graa Laarne til Syne højt oppe paa den anden Side af Dalen, med Skovene og Højene bag ved. Idet de kørte op igennem Dalen, kunde Doktoren i det klare Morgenlys se de brede Pleaner og Blomsterbedene og de

grusbelagte Gange i Slotshaven og ligeledes Terrassen med Begynderet, hvorfra man havde en saa vidunderlig Udsigt ud over Højslandet.

Simpson modtog ham i Forhallen, og Doktoren var lige ved at spørge efter Frøken Champion, men var betantfom nok til at standse i Tide. Den Jor-glemme, han havde været lige ved at gøre sig fydlig i, mindede ham om, hvor omhyggelig han maatte overveje sine Drd og Handlinger i dette Hus, hvor Jane allerede havde opnaaet saa store Resultater. Han vilde aldrig funne tilgive sig selv, hvis han paa nogen Maade kom til at lægge hende Stene i Vejen.

„Sr. Dalmain er i Biblioteket, Sr. Doktor,“ sagde Simpson og gif foran ham.

Da de traadte ind, rejste Garth sig op og kom hen imod Doktoren med udstrakt Haand og et Velkomsmil. Han gif sikkert og uden Tøven, saa Doktoren ikke vilde have troet, at den smidige og behændige Skikkelse, der kom hen imod ham, var blind, hvis han ikke havde kunnet se hans udflyttede Øjne. Han bemærkede en brun Silkesnor, der førte fra Stolearmen og hen til Åren. Garth havde ladet sin venstre Haand glide langs med denne Snor, idet han gif frem.

Doktoren greb hans udstrakte Haand og trykkede den. „Min kære Ven! Hvilken Forandring!“

„Ja, ikke sandt?“ sagde Garth med Liv, „og det er hende, jeg kan takke for det — den udmærkede lille Kvinde, der sendte herop til mig. Jeg skal nok fortælle Dem, hvor storartet hun er.“ Han havde naaet Stolen igen. Hurtig fandt han den, som Jane plejede at sidde paa, traf den nærmere og hød Doktoren tage Plads.

Saa slap han Snoren, som med et fint Baand var bundet til Stolen, saa han let kunde saa fat i den. „Det er hendes Ide,“ sagde han. „Der er en, der fører hen til Flygelet, og en tredje fører hen til Vinduet. Hvorledes vilde De skelne dem fra hinanden?“

„Bed Farverne,“ sagde Doktoren. „Den ene er brun, den anden purpurfarvet og den tredje orange.“

„Det er rigtigt,“ sagde Garth. „De fender dem paa Farverne, men jeg paa den forfællige Tæthed, hvormed de er smøet, noget, som De ikke kan se, men som jeg kan føle. Jeg glæder mig altid ved at tænke paa disse Farver, og passer altid paa at bære Skips, som staar sammen med dem. Jeg ved nøjagtig, hvorledes de forfællige Farver staar sammen, og hvor det ligner hende netop at tage Hensyn hertil. En almindelig Sygeplejer vilde ganske simpelt have valgt røde, grønne og blaa Farver, og jeg vilde altid have siddet og ærgret mig over, hvor hæsligt de vilde tage sig ud mod mit perffise Tæppe. Men hun har forstaaet, hvor meget Farver betød for mig, trods det jeg ikke kan se dem.“

„Jeg antager, at De med „hun“ mener Søster Rosemary. Det glæder mig, at hun er dygtig.“

„Dygtig,“ raabte Garth, „det er alt for lidt at sige. Hun har hjulpet mig til at leve igen. Jeg skammer mig, naar jeg tænker paa, hvor fortvivlet jeg var, da De var her oppe sidst, Brand — laa og stødte til Bæggen, som Dr. Rob siger. De maa jo have tænkt, at jeg var en Taabe og en jammerlig en.“

„Nej, jeg tænkte ingen af Delene, min kære Ven. De havde faaet et haardere Slag, end nogen af os kunde have taalt. Gud ske Lov, De overvandt det.“

„Det har jeg for en Del Dem at takke for, Brand, men endnu mere Frøken Gray. Det er fedeligt, at De ikke kan hilse paa hende. Hun er rejst bort et Par Dage.“

„Rejst bort! Er J — Frøken Gray rejst bort netop nu?“ raabte Doktoren næsten forfærdet over, at han igen havde været lige ved at forløbe sig.

„Ja, hun rejste i Aftes. Men hun er ikke saa langt borte. Hun sagde, hun blot vilde besøge nogle Venner her i Nærheden, og hun kommer tilbage Mandag Morgen. Hun trængte ogsaa til en lille Afvæksling, og syntes, at Lejligheden var gunstig nu, da jeg havde Dem. Og ved De hvad, Brand, det er virkelig opofrende af Dem at rejse den lange Vej op til mig. Naar man ved, hvor meget De har at gøre, er det næsten overvældende.“

„Nad Dem bare ikke overvælde af det, fære Ven. Thi skønt jeg hovedsagelig er kommet for Deres Skyld, saa har jeg dog ogsaa en anden gammel Ven i Nabolaget, som jeg gerne vilde besøge. Det siger jeg kun for at være ganske ærlig, og for at De ikke skal føle Dem trykket af, at De er min eneste Patient her oppe.“

„Det er jeg glad for,“ sagde Garth. „Det formindrer min Skuld uden at formindste min Taknemmelighed. Men De længes vist efter at gøre Toilette efter Rejsen og trænger til Frokost, og jeg har været selvstif nok til at holde Dem borte fra begge Dele. Jeg maa nu sige Dem, Brand,“ fortsatte Garth, idet Rodmeu steg op i hans Kinder, og han uvilkaarlig tvøvde lidt — „jeg maa sige Dem, at jeg er fed af, at De ikke faar noget Selskab ved Maaltiderne, da Frøken Gray er borte. Men ser De, jeg spiser altid ene. Simpson hjælper mig.“

Han kunde ikke se det Blik af Medfølelse og Forstaelse, hvormed Doktoren saa paa ham, men han mærkede det paa Tønen, hvori han sagde:

„Saa vist, fære Dalmain, det er saa naturligt.“

„Ja, De kan ikke tænke Dem, hvor frygtelig det er at skulle sidde og jage paa Tællerkrøen efter Maden og aldrig være sikker paa, at den ikke ligger paa Dugen eller andet Steds.“

„Nej, det kan jeg selvfølgelig ikke helt sætte mig ind i,“ sagde Doktoren. „Det kan ingen, som ikke har prøvet det. Men mener De, at Simpson bedre kan hjælpe Dem end Søster Rosemary? Hun er dog uddannet til den Slags Ting, ved De.“

Garth rødmede igen.

„Ja, men ser De, Simpson maa barbere mig og hjælpe mig at klæde mig paa og ledsage mig paa mine Spadsferetur, derfor kan jeg bedst med ham. Det har vel sine Ubehageligheder, men jeg har nu ventet mig til ham. Forkellen mellem de to kan jeg udtrykke saaledes: Simpson er mit Legems Øjne, men

Frøken Gray min Sjæls Syn. Simpson er den eneste, som jeg tillader at røre mig i min mørke Verden. Ved De — Frøken Gray har aldrig rørt mig, vi har ikke engang rakt hinanden Haanden. Og det er jeg meget glad for. Jeg skal senere fortælle Dem hvorfor, hvis jeg maa. Men derved har jeg det Indtryk, at hun blot er noget aandeligt, saa at sige blot en Stemme, men en forunderlig venlig og hjælpsom Stemme. Det er blevet saaledes, som om jeg næsten ikke kunde leve uden hende.“

Garth ringede, og Simpson traadte ind.

„Før Dr. Brand til sit Værelse, og han vil sige Væddet om, naar han vil spise Frokost. Og naar De har besøgt det, Simpson, vil jeg gerne gaa en Tur. Og derefter er jeg til Tjeneste, Brand, naar De vil. Men hvis De trænger til Hvile eller til en frisk Tur ud paa Højene, saa maa De endelig sige til.“

Da Doktoren havde faaet et Vand, tog han Skæben-flæder og sin Norfolkjaffe paa. Saa gif han ind i Spi-sejstuen og lod en udmærket Frokost smage sig. Men Jane var bestandig i hans Tanter. Samtidig sad han og tænkte paa, at gamle Margary sikkert maatte være en udmærket en. I hvert Fald maatte han indrømme, at hun lavede fortrinlig Kaffe, saa fortrinlig, at da hun et Øjeblik efter viste sig ligesom omgivet af et hemmelighedsfuldt Stær, kunde Doktoren ikke lade være at spørge hende om, hvad Slags Kaffe hun lavede den I.

„I en Verkaande,“ sagde gamle Margary og tilføjede hemmelighedsfuldt, „og vil De saa komme med mig, Sr. Doktor, naar De har spist Frokost — men stille.“

Da de lidt efter gif igennem Hallen, hun foran og Doktorens høje Skikkelse lige bag efter hende, gentog hun hvifsende:

„Stille!“

Da de var kommet nogle Trin op ad Trappen, vendte hun sig om og hvifsende:

„Det, det kommer mest an paa, er ikke, hvad man laver den i, men hvordan man laver den.“

Uter et Par Trin op, saa vendte hun sig igen og sagde:

„Det hele afhænger af det lille Drd „friff.“ Saa et Par Trin til. „Friff brændt — friff malet — Vandet friff fopt.“

Selt forpustet naaede hun det øverste Trin, saa roffede hun hen ad en lang, dunkel Gang belagt med tykke Tæpper, og hvis Røgge var dækkede med gamle Raaben og Malerier.

„Hvor kommer vi dog hen, Fru Margary?“ spurgte Doktoren, der søgte at holde Trin med hende, men saaledes, at han kun tog eet Skridt for hver to af hendes.

„Det vil De saa at se, naar vi er der, Sr. Doktor,“ svarede Margary. — „Og huif saa — aldrig lade den komme i Berøring med Metal. Kom den i en Verkaande, held fegende Vand paa, rør om med en Træffe og lad den staa og trække en halv Snæs Minutter. Skanf den saa, og De skal se, hvor klar den er og kraftig, og hvor den dufter. Men hele Hemmeligheden er — friff — friff — friff — Men spar ikke paa Bønnerne.“

Hun standjede ved en Dør for Enden af Gangen, bankede sagte paa, og med Haanden paa Dørgrebet, saa hun op paa ham med et bedende Udtryk i sine trofaste Øjne og sagde:

„Og De vil nok love mig ikke at glemme Træfkeen.“

Dr. Brand saa ind i det milde Ansigt, der vendte op imod ham, og sagde alvorlig:

„Nej, jeg skal ikke glemme Træfkeen, Fru Margary.“

Saa aabnede hun Døren og hvifsende hemmelighedsfuldt ind i Værelset, idet hun stødte Doktoren ind.

„Det er Dr. Brand, Frøken Gray.“

Det var kun et lille, men hyggeligt Værelse. I den flammende i Kaminen, og foran den sad Jane i en højrygget Kænestol med Fodderne paa en Skammel. Hun kunde kun se det øverste af hendes Hoved og lidt af Skjolen.

„D, Deryel,“ sagde hun i Tone, der skæbede af Taknemmelighed, „er det Dem? Kom ind, fære Ven, og Iuf Døren. Er vi ene to? Kom om paa denne Side og ræk mig Haanden.“

Doktoren ilede hen til Kaminen og greb begge hendes Hænder, som hun rakte ud imod ham, og sagde:

„Jeanette, fære Jeanette.“ Mere fik han ikke sagt, saa overvældet var han af Bevægelse.

Jane havde et tørt Vind for Øjnene, et fort Silketørklæde fire Gange sammenlagt og stramt bundet. Der var noget rørende, hjælpsomt over denne høje, kraftige Skikkelse, der sad der alene i det Værelse uden at tage sig det mindste for.

„Jeanette,“ sagde Doktoren for tredje Gang, „og det kalder De Ferie?“

„Kære Ven,“ sagde Jane, „jeg er gaaet ind i de blinde Land for et Par Dage. D, Deryel, jeg maatte gøre det. Den eneste Maade, hvorpaa jeg kan blive i Stand til virkelig at hjælpe ham, er ved selv at erfare, hvad det betyder at være blind, hvad det betyder i alle disse smaa pinnlige Enkeltheder. Jeg har aldrig haft ret megen Indbildningskraft, og den Smule, jeg har haft, var vist opbrugt. Og han klager aldrig eller fortæller, hvad der er ham forefærd. Derfor var der ingen anden Maade at saa det at vide paa end selv at prøve det et Par Dage. Gamle Margary og Simpson ved fuld Væddet, og de hjælper mig saa udmærket. Simpson holder Bejen klar, hver Gang jeg gaar en Tur ud, og det er jo nødvendigt. Svad vilde der ikke ske, hvis vi to blinde Mennesker ledte sammen. Og Margary hjælper mig med alt det, jeg ikke selv kan, og fære Ven, De kan ikke tænke Dem, hvor mange Ting man staar hjælpløst over for. Og saa dette stræffelige, stræffelige Mærke — et fort Forhæng foran sig hele Tiden.“

(Fortsættelse.)